

[Gudme.]

her, og i særlig grad hvis man går videre end det, som det i første omgang ser ud til, det er, at man lader en uoverskuelig mængde penge strømme ud i samfundet, hvilket meget nemt kan gøre den samfundsøkonomiske balance fortræd. Det har vi sådan set fået bekræftet under udvalgsbehandlingen. Vi har ikke fået oplyst nok, vi har ikke vendt tilstrækkeligt mange sten. En af dem sad trafikministeren og budgetministeren på; det var den, der hed kapitalmarkedsrådet. Vi ville gerne have at vide, hvilken bedømmelse kapitalmarkedsrådet havde af de funktioner, som man hermed sætter i virksomhed, men man mente, at det ville tage for lang tid at spørge kapitalmarkedsrådet, og derfor har vi altså det svar til gode. Det kommer måske engang hen på sommeren, men nu bliver jo med det knebne flertal dette lovforslag gennemført med det samme. Det kan vi beklage.

Vi sagde også ved første behandling, at man ikke med det, man skaber her, skulle konkurrere med de private pengeinstitutter, med banker og med sparekasser. Her må jeg jo sige, at vi, i hvert fald for så vidt angår betænkningen, er beroliget. Der er også grund til at konstatere, at denne beroligelse først og fremmest skyldes udvalgets formand, hr. Horn, der fra første færd under behandlingen af forslaget har tilkendegivet, at det for ham — og dermed, viste det sig altså, også for det socialdemokratiske flertal og SF — var en klar forudsætning, at der ikke måtte påføres de private pengeinstitutter konkurrence med det, man gennemfører her. Det var lidt sværere at kalde ministeren til tilslutning i så henseende, men hr. Horn skal i hvert fald have en tak for, at der fra hans side ikke var nogen tvivl. Det står også nu klart i betænkningen, at der ikke på nogen måde i nogen henseende må være tale om en konkurrence ved det, man her stabler på benene, over for de private banker og sparekasser.

Vi sagde i særdeleshed ved første behandling, at sådan som vi ser lovforslaget i dag, så er det vel ikke så galt. Man kan sige, at der er tale om en vis form for service for de statsansatte. Men det var det næste og det næste og det næste igen, vi måtte være betænkelige ved, og vi følte os temmelig overbevist om, at det næste og det næste og det

næste igen skulle nok komme, således at det ikke ville være længe, før vi havde en postsparebank af sådanne dimensioner, at den nemt kunne blive en virkelig alvorlig konkurrent til private pengeinstitutter og noget, der dominerede hele den danske samfundsøkonomi.

Det har vi ikke fået bekræftet; ministeren har ikke sagt, at det er det, der er hans inderste hensigt, men han har heller ikke afkræftet det. Man kan jo ikke altid bevise de hensigter, ens politiske modstandere har, men vi har nogen mistanke til ministeren i så henseende. Og der er ingen grund til at skjule, at når det drejer sig om støttepartiet SF, er det lagt klart frem for dagen, at dér ønsker man, at dette skal være noget meget videregående. Det sagde hr. Lütken under første behandling af lovforslaget, og han kommer nok og siger det om et øjeblik igen. Han venter kun på, at vi så hurtigt som muligt kan tage det andet og det tredje og det fjerde skridt, således at denne postgirobank kan få en meget mere omfattende betydning, end den har, som lovforslaget ser ud i dag.

Derfor må konklusionen for vort vedkommende blive den, at vi ved at gennemføre dette lovforslag sætter noget i gang, som vi ikke kan overskue, og som vi er urolige ved konsekvenserne af. Vi sætter tilmed noget i gang, som efter vor bedømmelse er til liden nytte, og derfor kan vi ikke støtte dette lovforslag.

Man kan spørge, om der ikke i den argumentation, som ministeren kommer med, om at gøre postgirokontoret mere levende for at få flere postgirokonti, er noget, der kunne virke overbevisende. Hertil må svaret blive: jo, det er der sådan set. Det er naturligt, når postgirokontoret i dag siger: der er tale om en manglende kapacitetsudnyttelse, man har et stort apparat, men man bruger det ikke i tilstrækkelig grad, og man kunne bruge det mere, hvis man havde flere postgirokonti. Men man kunne godt fristes til at give spørgsmålet tilbage til ministeren og sige: hvis vi nu ikke synes, at den rette vej er postgirobanken, som er en særlig form for lokkemad, man lægger ud for at få oprettet flere postgirokonti, kunne man så ikke finde andre metoder til at imødekomme dette, andre metoder, hvorved man kunne gøre postgirokontoret mere effektivt, hvorved